

Arrest

nr. 322 666 van 28 februari 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 november 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 november 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 18 februari 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 juli 2024 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 6 november 2024 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.07.2024 werd ingediend door :

V. C., M. P. (..) (N° R.N. xxxxxxxxxxxx)

Geboren te (...) op (...)1950

Nationaliteit: Ecuador

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij in de periode 1999-2005 in België verbleef en hier twee aanvragen tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9.3 indiende, die beiden negatief werden afgesloten. Betrokkene keerde hierna terug naar Ecuador. Op 10.08.2010 diende zij een visumaanvraag type D in, in functie van haar Belgische echtgenoot. Deze aanvraag werd goedgekeurd op 18.01.2011 en betrokkene werd op 06.06.2011 in het bezit gesteld van een F-kaart. Echter, bij de woonstcontrole dd. 10.10.2012 werd vastgesteld dat er geen samenwonen meer was tussen betrokkenen en dat zij teruggekeerd was naar Ecuador (en dit reeds in augustus). Op 15.01.2014 wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Tenslotte blijkt dat betrokkene zich op 18.09.2023 tot de Franse autoriteiten te Quito richt om een visum type C te bekomen. Deze aanvraag wordt goedgekeurd op 17.10.2023 en betrokkene wordt in het bezit gesteld van een visum type C, geldig van 15.11.2023 tot 28.02.2024. Betrokkene komt op 19.11.2023 in België aan, met een toegelaten verblijf tot 16.02.2024.

Betrokkene beroept zich op medische elementen, met name het feit dat zij door haar leeftijd niet meer op zichzelf zou kunnen leven en niet meer voor zichzelf zou kunnen zorgen. Zij zou nood hebben aan hulp van haar familie. Ter staving hiervan legt betrokkene één medisch attest dd. 26.04.2024 voor. Echter, uit dit attest blijkt op geen enkele manier dat mevrouw niet in staat zou zijn voor zichzelf te zorgen of dat zij nood zou hebben aan enige vorm van mantelzorg. Evenmin blijkt uit dit attest dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Dit vindt verdere ondersteuning in het administratief dossier waaruit blijkt dat betrokkene zich op 18.09.2023 probleemloos kon richten tot de Franse autoriteiten te Quito en eveneens probleemloos en zonder aangetoonde hulp op 19.11.2023 naar België kan vliegen. Bovendien kan door de aflevering van het visum type C afgeleid worden dat de situatie van betrokkene in Ecuador uitermate stabiel is, daar de aflevering van dergelijke visa gebonden is aan strenge voorwaarden. We wijzen er op dat betrokkene niet aantoont dat zij geen familieleden meer heeft in Ecuador, noch toont zij aan dat zij slechts één dochter heeft. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Waar verzoeker omwille van deze medische problematiek een schending van artikel 3 van het EVRM meent te ontwaren, wijzen we er op dat het EHRM in medische aangelegenheden heeft geoordeeld dat een verwijdering in "zeer uitzonderlijke omstandigheden", te wijten aan het feit dat de vreemdeling aan een ongeneeslijke ziekte lijdt, dat zijn levenseinde nabij is en dat er geen garantie is dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie heeft die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of enige andere vorm van morele of sociale steun krijgt, strijdig kan zijn met artikel 3 van het EVRM (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. v. het Verenigd Koninkrijk). In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Toch specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, waarin een overlijden imminent is, er ook nog "andere uitzonderlijke gevallen" mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk). Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verrijkt dat onder "andere uitzonderlijke gevallen" wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België). Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat haar medische problematiek onder "andere uitzonderlijke gevallen" valt. Er wordt niet concreet aangetoond dat het indienen van de aanvraag bij de bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van haar gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting tot gevolg zou hebben (RVV, arrest nr 261832 van 07.10.2021). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij in het land van herkomst bij niemand terecht zou kunnen en er geen inkomen zou hebben waardoor zij onmogelijk de kosten van de reis en de overnachtingen zou kunnen doen. Echter, betrokkene maakt dit niet aannemelijk. De recente aflevering van een visum type C door de Franse autoriteiten wijst bovendien op stabiele levensomstandigheden van betrokkene in Ecuador, daar de

aflevering van dergelijke visa gebonden is aan strenge voorwaarden. Bovendien kwam betrokkene pas op 19.11.2023 in België aan (hoewel zij in de periodes 1999-2005 en 2011-2012 ook reeds in België verbleven had). Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 65 jaar in Ecuador en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over voldoende financiële middelen zou beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Ecuador; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene toont niet aan dat het voor haar onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Lima, Peru. Betrokkene beweert dat zij niet in staat zou zijn om te reizen en dat zij niet meer alleen zou kunnen zijn. Echter, dit blijkt op geen enkele manier uit de voorgelegde stukken. Bovendien bleek betrokkene op 19.11.2023 perfect in staat om van Ecuador naar België te reizen. Uit niets blijkt dan ook dat een reis naar Lima niet mogelijk zou zijn. Het feit dat ze er bij niemand terecht zou kunnen, kan evenmin weerhouden worden. Er dient opgemerkt te worden dat er van betrokkene niet verwacht wordt dat zij zich gedurende een bepaalde periode vestigt in Peru. Zij dient zich enkel naar Lima te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het haar vrij om terug te keren naar Ecuador om daar de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Bovendien zijn er regelmatig Ecuadoraanse onderdanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Pakistan. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Ecuadoraanse burgers. Dit element kan dan ook niet worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het feit dat haar dochter en kleinkinderen de Belgische nationaliteit hebben verworven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien bewijst betrokkene de familieband niet op afdoende wijze. Betrokkene legt namelijk enkel niet vertaalde Ecuadoraanse geboorteaktes voor. Documenten opgesteld in een vreemde taal die bestemd zijn voor gebruik in België moeten vertaald worden naar één van onze landstalen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat zij de moeder is van een Belgische dochter en de weduwe van een Belgische echtgenoot. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke

affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad familieleden heeft op het Belgische grondgebied, met name haar dochter, waarmee ze samenwoont evenals met haar jongste kleinkind (die nog bij zijn moeder woont). Echter, de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu beroept betrokkene zich op haar medische problematiek maar, zoals hierboven reeds besproken, blijkt uit de voorgelegde medische stukken niet dat er sprake is van een afhankelijkheid van derden of van een nood aan mantelzorg noch aan enige belemmering in het dagelijkse leven. Wat haar band met haar kleinkinderen betreft, dit betreffen slechts normale affectieve banden die verwanten die geen deel uitmaken van het kerngezin met elkaar onderhouden. De voorgelegde bewijzen van geldtransfer hebben uitsluitend betrekking op het jaar 2023 en het totale bedrag volstaat niet om te voorzien in alle basisbehoeften een heel jaar lang. Tenslotte wijzen we er op dat betrokkene pas sinds 19.11.2023 in België verblijft terwijl haar familieleden hier reeds jarenlang verblijven en zelfs hier geboren zijn. Betrokkene toont aldus zelf aan dat zij perfect in staat om gedurende langere tijd gescheiden te leven van haar in België verblijvende familieleden en dit zonder ernstig of onherstelbaar nadeel. Wat haar Belgische echtgenoot betreft, merken we op dat hij reeds overleden is in 2013 en dat betrokkenen geen gezinseenheid meer vormden sinds oktober 2012, voor zijn overlijden dus. Betrokkene kan zich dan niet nuttig op dit element beroepen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden vijf getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

1.3. Op 6 november 2024 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam, voornaam: V. C., M. P. (..)

geboortedatum: (..)1950

geboorteplaats: (..)

nationaliteit: Ecuador

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Betrokkene beroept zich op medische elementen, ter staving waarvan zij één attest dd. 26.04.2024 voorlegt. Echter, uit dit attest blijkt niet dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen zou worden afgeraden. Evenmin blijkt uit dit attest enige nood aan mantelzorg.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel – gericht tegen de eerste bestreden beslissing – als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Eerste middel: schending van artikelen 9bis en 62 Vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, schending van artikel 8 EVRM, schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

(onontvankelijk 9bis)

Verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekster de aanvraag tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland.

Verzoekster is het niet eens met de beslissing van de DVZ.

Volgens de verwerende partij kan de aanvraag worden ingediend bij de Belgische vertegenwoordiging in Peru.

i.

Verzoekster heeft in het verzoekschrift het volgende uiteengezet:

“In Ecuador is op dit ogenblik geen Belgische vertegenwoordiging waar zij de aanvraag kan indienen zodus verkeert zij hierdoor in de onmogelijkheid om de aanvraag in het thuisland in te dienen.

Zij zou zich echter moeten begeven naar het buurland Peru, naar Lima op 1500 km van Guayaquil. Dit is voor verzoekster niet haalbaar aangezien dit een verre reis is. Zij kan er bij niemand terecht. Verzoekster is 74 jaar en ze is ziek. Ze kan niet meer alleen reizen. Ze kan niet meer alleen zijn. Ze heeft de hulp van familie nodig die haar brengt naar artsen en ziekenhuizen. Ze heeft hypertensie wat een regelmatige opvolging door arts/ ziekenhuis vereist. Medisch attest wordt voorgelegd.”

Volgens de bestreden beslissing kunnen deze beweringen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden

Verzoekster kan hiermede niet akkoord gaan.

Verzoekster voert als argumenten aan dat ze oud is en ziek is en dat ze niet meer alleen kan reizen. Ze heeft de hulp van familieleden nodig om naar dokters en ziekenhuizen te gaan. Op deze elementen is niet geantwoord, het is niet duidelijk waarom deze elementen niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden. De bestreden beslissing is op dit punt onvoldoende gemotiveerd en schendt het motiveringsbeginsel.

ii.

Verder stelt de verweerder in de bestreden beslissing dat ook andere burgers uit Ecuador dezelfde moeilijkheden ondervinden en bijgevolg is er geen sprake van buitengewone omstandigheden.

Het is geen motief dat dit voor andere burgers uit Ecuador geldt. De ingeroepen omstandigheid dient beoordeeld te worden, niet vanuit 'andere burgers' maar vanuit de specifieke individuele situatie van verzoekster. Dit is juist de essentie van de aanvraag 9bis VW, aantonen waarom het voor de verzoekster bijzonder moeilijk is om de aanvraag in te dienen in Peru, voor de verzoekster is dat omdat ze oud en ziek is en haar familie nodig heeft.

Verzoekster neemt aan dat niet 'andere burgers' hetzelfde probleem hebben. Verzoekster neemt aan dat niet alle aanvragers voor een humanitaire regularisatie 74 jaar of ouder zijn en nood hebben aan familieleden die hen helpen.

iii.

Tevens gaat de verwijzing naar de IOM niet op, aangezien die betrekking heeft op een definitieve terugkeer. Verzoekster kan geen beroep doen op hulp van de IOM om een aanvraag in te dienen bij de Belgische Ambassade in Ecuador en dan terug te keren naar België. Dit is niet de bedoeling van de hulp van de IOM. Deze voorziet in reïntegratiebijstand. De bestreden beslissing stelt: "Reïntegratie bijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zaken projecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage." Er gebruik van maken zou misbruik uitmaken in hoofde van de verzoekster. Bovendien dient hier ook herhaald te worden dat de verzoekster 74 jaar is en dat zij niet meer in aanmerking komt om ingezet te worden als werkneemster of om handelszaken op te starten, om cursussen te volgen en opleidingen te volgen. Deze argumentatie raakt kant nog wal.

De bestreden beslissing is onjuist en in strijd met de gegevens van het dossier. De bestreden beslissing is onzorgvuldig tot stand gekomen. De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht.

iv.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de gezinsband tussen verzoekster en haar dochter en kleinkinderen geen beschermd gezinsleven is:

"dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden)."

Welnu, in casu wordt aangehaald dat:

"Verzoekster is de moeder van een Belgische dochter, M. V. R. d. J. (..), ° 1966 te (..) en ze is weduwe van een Belg, H. P. L. (..) (overleden ... 2013).

Verzoekster is afhankelijk van haar dochter en haar kleinkinderen. Haar echtgenoot is overleden. Ze is oud en kan niet meer op zichzelf leven. Ze krijgt hier hulp van haar familie.

Verzoekster lijdt aan hypertensie. Ze neemt hiervoor medicatie en moet voor opvolging naar artsen en ziekenhuizen. Hiervoor heeft ze haar familie nodig.

Ze heeft geen hulp in haar thuisland.

Verzoekster is tevens emotioneel afhankelijk van haar (klein)kind(eren). Ze heeft nog enkel haar dochter en (achter)kleinkinderen die in ons land hun leven hebben opgebouwd. De dochter bij wie verzoekster inwoont is Belgisch en heeft hier werk. Haar (achter)kleinkinderen kunnen zo ook hun grootmoeder beter leren kennen en een grootouder-kleinkind relatie met haar opbouwen. Haar achterkleinkinderen zijn hier geboren.

België is het enige land waar ze allen samen kunnen leven/zijn.

Een terugkeer naar haar thuisland zou voor de verzoekster een buitengewone omstandigheid uitmaken en het gezinsleven in België verstoren."

Verzoekster woont bij haar dochter. Ze is te oud geworden om alleen te zijn en ze heeft geen voldoende inkomsten meer. Ze is ziek en heeft hulp van haar familie nodig om naar dokters en ziekenhuizen te lopen. Verzoekster heeft het niet over mantelzorg, wel over hulp bij doktersafspraken, naar ziekenhuizen en apotheek gaan enz. Verzoekster werd ook reeds in Ecuador financieel geholpen door haar familie hier in België. Ze kwam er niet rond.

Er is hier duidelijk sprake van een bijzondere afhankelijkheid: emotionele, materiële, praktische, financiële enz.

Hieromtrent wordt niet voldoende gemotiveerd. Er wordt naast de kwestie gemotiveerd. Op de aangevoerde elementen is niet geantwoord, het is niet duidelijk waarom deze elementen niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden. De bestreden beslissing is op dit punt onvoldoende gemotiveerd en schendt het motiveringsbeginsel.

v.

In de aanvraag 9bis VW werd inzake het privéleven het volgende aangehaald:

"Een (tijdelijke verwijdering) uit België zou, in de veronderstelling dat verzoekster zou kunnen terugkeren, een schending uitmaken van artikel 8 EVRM.

Het begrip 'privéleven' omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Deze relaties kunnen zelfs van zakelijke aard zijn. Dit begrip is bijgevolg veel ruimer dan het recht op een familie -en gezinsleven en vereist geen hechte band of intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardde inmiddels in tal van arresten dat het hebben van sociale of zakelijke contacten met anderen kan vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (E.H.R.M., 25 september 2001, P.G. en J.H. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, 24 april 1996, Boughanemi t. Frankrijk; E.H.R.M., 7 augustus 1996, Chorfi t. België, TVR 1997, nr. 3; E.H.R.M., 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland).

Volgens de auteur Paul De Hert is deze rechtspraak van het Europees Hof nog niet voldoende binnengedrongen in de Belgische rechtsorde (DE HERT P., "Vreemdelingen, artikel 8 EVRM en de Raad van State. De rechtspraak onder de loep", TVR 2002 N° 3.)

Het zou tot gevolg kunnen hebben dat relaties die bijvoorbeeld niet lang genoeg duren om met succes een beroep te kunnen doen op het recht op een gezinsleven, toch onder de toepassing van artikel 8 EVRM kunnen vallen omdat er al langer een relatie bestond tussen de betrokkenen maar dan zonder samenwonen (vb. via briefwisseling, internet, enz...).

Verzoekster is weduwe van een Belg.

Verzoekster verblijft hier nu bij haar enige dochter, van Belgische nationaliteit.

Ook al haar kleinkinderen en achterkleinkinderen wonen hier. Ze zijn hier allen geboren en hebben de Belgische nationaliteit of wettig verblijf.

Verzoekster wil bij haar familie blijven en dit is de enige procedure die ze kan volgen om de gezinshereniging te vragen. Een andere procedure bestaat niet in dit geval.

Verzoekster heeft voldoende middelen om hier verder te kunnen en zij heeft absoluut geen intenties om te leven op kosten van de Staat. Haar kinderen zorgen voor haar.

Verzoekster heeft hier een privéleven ontwikkeld dat alleszins dient beschermd te worden."

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

"Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8EVRM genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden."

In deze context wenst de verzoekster te verwijzen naar het arrest van uw Raad nr. 266 231 van 24 december 2021, p.14 e.v.:

"Verder wijst de gemachtigde wederom op bijkomende elementen van afhankelijkheid, doch die bijkomende banden van afhankelijkheid worden door het EHRM enkel vereist in het licht van de beoordeling van een beschermingswaardig gezinsleven, niet in het licht van een beschermingswaardig privéleven, zoals supra toegelicht. Bijgevolg kan de gemachtigde, zoals verzoekster aanvoert, in het geheel niet gevolgd worden waar hij stelt dat verzoekster niet zou aangetoond hebben dat zij hier een netwerk van sociale en affectieve banden heeft opgebouwd.

..

Zoals supra reeds toegelicht heeft verzoekster door haar band met haar dochter en kleindochter wel sterke sociale en affectieve banden in het Rijk en verder omvat het begrip privéleven, zoals verzoekster aanvoert, ook arbeidscontracten en loonfiches of met andere woorden economische banden. Dit blijkt onder meer uit punt 29 van het arrest Niemietz t. Duitsland van 16 december 1992 van het EHRM waarin het Hof stelt: "There appears furthermore, no reason of principle why this understanding of the notion of "private life" should be taken to exclude activities of a professional or business nature [...]". (Of "Er is verder geen reden waarom de invulling van het begrip "privéleven" activiteiten van professionele of zakelijke aard zou uitsluiten" – eigen vertaling).

De gemachtigde kon dan ook niet uit een invulling van de notie privéleven, die niet strookt met de feiten en evenmin met de invulling die het EHRM eraan geeft, stellen dat "een schending van artikel 8 EVRM [...] dan ook niet [blijkt]."

Toegepast op huidig dossier wordt vastgesteld dat verzoekster hier sociale relaties heeft. Zij heeft haar volledige familie hier wonen. Ze woont in bij haar enige dochter. Ze heeft haar dochter en klein- en achterkleinkinderen hier. Er is een afhankelijkheid van zowel de kant van de verzoekster als van de kant van de kleinkinderen en de achterkleinkinderen.

Verzoekster heeft hier een beschermingswaardig privéleven.

De verwerende partij kan in casu niet stellen dat een schending van artikel 8 EVRM niet blijkt uit een invulling van de notie privéleven, die niet strookt met de feiten en evenmin met de invulling die het EHRM eraan geeft. Verzoekster heeft recht op een zorgvuldig onderzoek van haar in de aanvraag aangehaalde grondrechten, zoals artikel 8 van het EVRM, wat in casu niet is gebeurd. De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

iv.

In de bestreden beslissing wordt de schending van artikel 3EVRM niet aanvaard omdat die schending slechts in buitengewone omstandigheden wordt aanvaard en omdat de verzoekster er geen begin van bewijs van voortbrengt.

Dit klopt niet.

Verzoekster heeft wel degelijk een medisch attest voorgelegd waaruit blijkt dat ze ziek is en medicatie moet nemen. Ze toont tevens aan dat ze 74 jaar is. Ze is van gevorderde leeftijd en heeft daarom hulp nodig bij bezoeken aan artsen en ziekenhuizen. Dat kan ze niet meer alleen in haar thuisland. Ze heeft er tevens de financiën niet voor.

De bestreden beslissing is op dit punt onvoldoende gemotiveerd en in strijd met de gegevens van het dossier.”

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat werd ingegaan op de door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en werd gemotiveerd waarom deze niet worden aanvaard. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfs-machtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend vanuit het land van oorsprong niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. Verzoekende partij is het vooreerst oneens met de motivering dat zij de aanvraag bij de Belgische vertegenwoordiging in Peru kan indienen. Zij stelt oud en ziek te zijn en niet meer alleen te kunnen reizen. Zij heeft hulp nodig van familieleden om naar dokters en ziekenhuizen te gaan. Op al deze elementen werd niet geantwoord.

2.7. Nazicht van het administratief dossier waarin zich de aanvraag van 5 juli 2024 bevindt, leert dat verzoekende partij ondermeer als buitengewone omstandigheid aanvoerde:

“Ecuador heeft geen Belgische vertegenwoordiging.

Verzoekster zou de aanvraag in het land van herkomst moeten indienen.

In Ecuador is op dit ogenblik geen Belgische vertegenwoordiging waar zij de aanvraag kan indienen zodus verkeert zij hierdoor in de onmogelijkheid om de aanvraag in het thuisland in te dienen.

Zij zou zich echter moeten begeven naar het buurland Peru, naar Lima op 1500 km van Guayaquil. Dit is voor verzoekster niet haalbaar aangezien dit een verre reis is. Zij kan er bij niemand terecht. Verzoekster is 74 jaar en ze is ziek. Ze kan niet meer alleen reizen. Ze kan niet meer alleen zijn. Ze heeft de hulp van familie nodig die haar brengt naar artsen en ziekenhuizen. Ze heeft hypertensie wat een regelmatige opvolging door arts/ ziekenhuis vereist. Medisch attest wordt voorgelegd.

Deze inspanning betreft een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis VW.”

Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de gegeven motivering in de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk ingaat op de stelling van verzoekende partij dat zijzelf niet

meer in staat is om naar Peru te gaan om aldaar de aanvraag in te dienen. Zo blijkt dat de verwerende partij vaststelt dat verzoekende partij een medisch attest van 26 april 2024 heeft voorgelegd maar dat *“uit dit attest blijkt op geen enkele manier dat mevrouw niet in staat zou zijn voor zichzelf te zorgen of dat zij nood zou hebben aan enige vorm van mantelzorg. Evenmin blijkt uit dit attest dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Dit vindt verdere ondersteuning in het administratief dossier waaruit blijkt dat betrokkene zich op 18.09.2023 probleemloos kon richten tot de Franse autoriteiten te Quito en eveneens probleemloos en zonder aangetoonde hulp op 19.11.2023 naar België kan vliegen. Bovendien kan door de aflevering van het visum type C afgeleid worden dat de situatie van betrokkene in Ecuador uitermate stabiel is, daar de aflevering van dergelijke visa gebonden is aan strenge voorwaarden. We wijzen er op dat betrokkene niet aantoont dat zij geen familieleden meer heeft in Ecuador, noch toont zij aan dat zij slechts één dochter heeft. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”*, dat ook niet blijkt dat *“het indienen van de aanvraag bij de bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van haar gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting zou hebben”* zodat zij evenmin een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maakt en dat zij niet aantoont dat *“het voor haar onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Lima, Peru. Betrokkene beweert dat zij niet in staat zou zijn om te reizen en dat zij niet meer alleen zou kunnen zijn. Echter, dit blijkt op geen enkele manier uit de voorgelegde stukken. Bovendien bleek betrokkene op 19.11.2023 perfect in staat om van Ecuador naar België te reizen. Uit niets blijkt dan ook dat een reis naar Lima niet mogelijk zou zijn. Het feit dat ze er bij niemand terecht zou kunnen, kan evenmin weerhouden worden. Er dient opgemerkt te worden dat er van betrokkene niet verwacht wordt dat zij zich gedurende een bepaalde periode vestigt in Peru. Zij dient zich enkel naar Lima te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het haar vrij om terug te keren naar Ecuador om daar de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Bovendien zijn er regelmatig Ecuadoraanse onderdanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Pakistan. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Ecuadoraanse burgers. Dit element kan dan ook niet worden als buitengewone omstandigheid.”*

Gelet op voorgaande is verzoekende partij geheel niet ernstig waar zij meent dat de verwerende partij de door haar aangevoerde elementen inzake haar leeftijd en gezondheidstoestand niet in aanmerking heeft genomen. Zoals duidelijk blijkt uit nazicht van het medisch attest van de huisarts van 26 april 2024 wordt de subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat zij hulp nodig heeft van familieleden om naar dokters en ziekenhuizen te gaan en dat ze niet meer alleen kan reizen geenszins onderschreven door voormeld attest. Immers maakt dit attest enkel melding van de medische voorgeschiedenis van verzoekende partij, met name hypertensie en facialis paralyse, en dat zij als actieve medicatie amlodipine en losartan neemt. Nergens wordt evenwel gesteld dat verzoekende partij aan een aandoening lijdt die ervoor zorgt dat zij hulp van familieleden nodig heeft noch wordt gesteld dat zij niet meer alleen kan reizen. Samen met de vaststelling dat verzoekende partij zich op 18 september 2023 nog probleemloos kon richten tot de Franse autoriteiten in Quito en eveneens zonder problemen en hulp op 19 november 2023 naar België kon vliegen, waarbij de verwerende partij tevens niet kennelijk onredelijk noch foutief vaststelt dat het gegeven dat zij een visum C heeft kunnen bekomen aantoont dat haar situatie in Ecuador uitermate stabiel is, en verzoekende partij evenmin aantoont dat zij geen familiaal netwerk meer heeft in Ecuador, komt de verwerende partij op goede gronden tot het besluit dat verzoekende partij met de door haar aangehaalde argumenten niet aantoont dat zij zich niet kan begeven naar de diplomatieke post in Lima, Peru om aldaar de aanvraag in te dienen. Door louter de argumenten uit de aanvraag te herhalen en de subjectieve overtuiging toegedaan te zijn dat deze haar wel degelijk verhinderen de aanvraag aldaar in te dienen, slaagt verzoekende partij er niet in de deugdelijkheid van voormelde motieven onderuit te halen.

Waar verzoekende partij nog kritiek uit op de motivering dat het indienen van de aanvraag in Peru ook voor andere Ecuadoraanse burgers geldt, wijst de Raad erop dat de verwerende partij dit motief heeft laten voorafgaan door de motivering met betrekking tot de specifiek door verzoekende partij aangehaalde argumentatie inzake haar leeftijd en gezondheidstoestand. Nadat gebleken is dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat haar persoonlijke situatie haar niet toelaat de aanvraag in Peru in te dienen, heeft de verwerende partij deze motivering louter volledigheidshalve toegevoegd om erop te wijzen dat ook andere Ecuadoranen de aanvraag in Peru moeten indienen en dit dus niet enkel geldt voor verzoekende partij. Met haar kritiek hierop slaagt verzoekende partij er geenszins in aan te tonen dat de vaststellingen van de verwerende partij waaruit blijkt dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij niet naar Peru kan om aldaar de aanvraag in te dienen, foutief of kennelijk onredelijk zijn.

2.8. Verzoekende partij is het verder oneens met de motivering inzake de reïntegratiebijstand van IOM. Zij stelt dat deze bijstand betrekking heeft op een definitieve terugkeer en dat zij bovendien gelet op haar leeftijd

niet meer in aanmerking komt om ingezet te worden als werkneemster of om handelszaken op te starten, of om cursussen of opleidingen te volgen.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in de aanvraag onder meer het volgende aanvoerde als buitengewone omstandigheid:

“Financiële moeilijkheid

Verzoekster zou de aanvraag in het land van herkomst moeten indienen.

Zij kan er bij niemand terecht, ze heeft er geen inkomen. Ze werd reeds financieel onderhouden door haar familie in België toen ze nog in Ecuador woonde. Zie stortingen. Nu woont ze bij haar enige dochter op wiens kosten ze leeft.

Verzoekster leeft van hulp van haar familie. Verzoekster heeft geen inkomen en kan onmogelijk deze kosten van de reis en de overnachtingen voldoen.

Deze inspanning betreft een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis VW.”

Dienaangaande heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing: *“Betrokkene beroept zich op het feit dat zij in het land van herkomst bij niemand terecht zou kunnen en er geen inkomen zou hebben waardoor zij onmogelijk de kosten van de reis en de overnachtingen zou kunnen doen. Echter, betrokkene maakt dit niet aannemelijk. De recente aflevering van een visum type C door de Franse autoriteiten wijst bovendien op stabiele levensomstandigheden van betrokkene in Ecuador, daar de aflevering van dergelijke visa gebonden is aan strenge voorwaarden. Bovendien kwam betrokkene pas op 19.11.2023 in België aan (hoewel zij in de periodes 1999-2005 en 2011-2012 ook reeds in België verbleven had). Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 65 jaar in Ecuador en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over voldoende financiële middelen zou beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”*

De Raad wijst erop dat de motivering als geheel moet gelezen worden en niet, zoals de verzoekende partij doet, als van elkaar losstaande zinnen. Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij erop gewezen dat het argument dat het voor haar financieel niet haalbaar is om de aanvraag in het buitenland in te dienen niet aangenomen kan worden. De verwerende partij wijst daarbij op de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken, met name de recente aflevering van een visum type C alsook haar jarenlange verblijf in het herkomstland, elementen die op niet kennelijk onredelijke wijze doen besluiten dat verzoekende partij in het herkomstland – anders dan wat zij bloot voorhoudt – wel degelijk in stabiele levensomstandigheden verkeerde en aldaar nog beschikt over een sociaal en of familiaal netwerk waarop zij indien nodig kan terugvallen. Verder wijst de Raad erop dat het inherent is aan een aanvraag om machtiging tot verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven dat de verwerende partij niet verplicht is om dergelijke machtiging toe te kennen daar in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch in artikel 9 van de Vreemdelingenwet sprake is van een recht op verblijf. In die zin is het dan ook geenszins tegenstrijdig waar de verwerende partij ook wijst op de mogelijkheid tot bijstand van IOM in het kader van een terugkeer. Waar aangenomen kan worden dat verzoekende partij gelet op haar leeftijd geen baat heeft bij hulp met betrekking tot tewerkstelling, kan evenwel niet blijken dat zij niet in aanmerking zou komen voor steun voor de terugreis. Hoe dan ook, gelet op het geheel aan vaststellingen met betrekking tot de specifieke situatie van verzoekende partij, toont verzoekende partij met haar kritiek niet aan dat het voor haar financieel niet haalbaar is om de aanvraag in het buitenland in te dienen.

2.10. Verzoekende partij is het tevens oneens met de motivering inzake haar gezinsleven met haar dochter en kleinkinderen. Zij stelt in te wonen bij haar dochter en dat ze te oud is om alleen te wonen en dat zij geen voldoende inkomsten meer heeft. Ze is ziek en heeft de hulp van haar familie nodig. Dit is geen mantelzorg, maar wel hulp bij doktersafspraken, ziekenhuisbezoeken etc. Zij stelt ook reeds in Ecuador financieel geholpen te zijn geweest door haar familie in België omdat ze daar niet rond kwam. Er is wel degelijk sprake van een bijzondere afhankelijkheid.

2.11. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in de aanvraag ondermeer als volgt stelde:

“Artikel 8 EVRM, recht op gezinsleven.

Volgens artikel 8 lid 1 EVRM heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn of haar privéleven, gezinsleven, huis en briefwisseling. Het tweede lid verduidelijkt dat dit recht niet absoluut is. Inmenging van overheidswege in de uitoefening van dit recht is toegestaan voor zover dit “bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid, ..., de bescherming van openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, ...” Anderzijds is de overheid verplicht om de nodige maatregelen te nemen opdat een zinvolle beleving van het recht op privé- en gezinsleven mogelijk zou zijn¹. De noodzaak aan inmenging moet zijn ingegeven door een dwingende sociale nood waarbij er volgens de rechtspraak van EHRM evenredigheid moet zijn tussen de inmenging en beoogde geoorloofde doel².

Verzoekster is de moeder van een Belgische dochter, M. V. R. d. J. (...), ° 1966 te (...) en ze is weduwe van een Belg, H. P. L. (...) (overleden ... 2013).

Verzoekster is afhankelijk van haar dochter en haar kleinkinderen. Haar echtgenoot is overleden. Ze is oud en kan niet meer op zichzelf leven. Ze krijgt hier hulp van haar familie.

Verzoekster lijdt aan hypertensie. Ze neemt hiervoor medicatie en moet voor opvolging naar artsen en ziekenhuizen. Hiervoor heeft ze haar familie nodig.

Ze heeft geen hulp in haar thuisland.

Verzoekster is tevens emotioneel afhankelijk van haar (klein)kind(eren). Ze heeft nog enkel haar dochter en (achter)kleinkinderen die in ons land hun leven hebben opgebouwd. De dochter bij wie verzoekster inwoont is Belgisch en heeft hier werk. Haar (achter)kleinkinderen kunnen zo ook hun grootmoeder beter leren kennen en een grootouder-kleinkind relatie met haar opbouwen. Haar achterkleinkinderen zijn hier geboren.

België is het enige land waar ze allen samen kunnen leven/zijn.

Een terugkeer naar haar thuisland zou voor de verzoekster een buitengewone omstandigheid uitmaken en het gezinsleven in België verstoren.”

In de eerste bestreden beslissing motiveert de verwerende partij dienaangaande als volgt:

“Het feit dat haar dochter en kleinkinderen de Belgische nationaliteit hebben verworven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien bewijst betrokkene de familieband niet op afdoende wijze. Betrokkene legt namelijk enkel niet vertaalde Ecuadoraanse geboorteaktes voor. Documenten opgesteld in een vreemde taal die bestemd zijn voor gebruik in België moeten vertaald worden naar één van onze landstalen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat zij de moeder is van een Belgische dochter en de weduwe van een Belgische echtgenoot. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad familieleden heeft op het Belgische grondgebied, met name haar dochter, waarmee ze samenwoont evenals met haar jongste kleinkind (die nog bij zijn moeder woont). Echter, de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu beroept betrokkene zich op haar medische problematiek maar, zoals hierboven reeds besproken, blijkt uit de voorgelegde medische stukken niet dat er sprake is van een afhankelijkheid van derden of van een nood aan mantelzorg noch aan enige belemmering in het dagelijkse leven. Wat haar band met haar kleinkinderen betreft, dit betreffen slechts normale affectieve banden die verwanten die geen deel uitmaken van het kerngezin met elkaar onderhouden. De voorgelegde bewijzen van geldtransfer hebben uitsluitend betrekking op het jaar 2023 en het totale bedrag volstaat niet om te voorzien in alle basisbehoeften een heel jaar lang. Tenslotte wijzen we er op dat betrokkene pas sinds 19.11.2023 in België verblijft terwijl haar familieleden hier reeds jarenlang verblijven en zelfs hier geboren zijn. Betrokkene toont aldus zelf aan dat zij perfect in staat om gedurende langere tijd gescheiden te leven van haar in België verblijvende familieleden en dit zonder ernstig of onherstelbaar nadeel. Wat haar Belgische echtgenoot betreft, merken we op dat hij reeds overleden is in 2013 en dat betrokkenen geen gezinseenheid meer vormden sinds oktober 2012, voor zijn overlijden dus. Betrokkene kan zich dan niet nuttig op dit element beroepen.”

2.11.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1.Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2.Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM bestaat er slechts een beschermenswaardig gezinsleven tussen meerderjarige familieleden indien er, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Het loutere bestaan van normale emotionele en affectieve banden tussen familieleden maakt geen vorm van afhankelijkheid uit (cf. EHRM 3 juli 2001, nr. 47.390/99, *Javeed/Nederland*).

2.11.2. Zoals de verwerende partij vooreerst heeft vastgesteld heeft de verzoekende partij de familieband met de door haar voorgelegde stukken niet afdoende aangetoond. Verzoekende partij betwist deze vaststelling in het geheel niet. Nu zij geen afbreuk doet aan deze motivering toont zij ook niet aan dat zij zich kan beroepen op een gezinsleven in België.

2.11.3. Verder heeft de verwerende partij volledigheidshalve het vermeende gezinsleven toch in ogenschouw genomen doch vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij met de in België verblijvende vermeende familieleden een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM heeft. Zo stelt de verwerende partij vast dat niet blijkt dat de gezondheidstoestand van verzoekende partij mantelzorg of afhankelijkheid van derden vereist noch dat haar gezondheidstoestand enige belemmering in het dagelijkse leven inhoudt. Verder stelt de verwerende partij vast dat de geldtransfers enkel betrekking hebben op het jaar 2023 en het totale bedrag niet volstaat om te voorzien in alle basisbehoeften een heel jaar lang. Daarbij wijst de verwerende partij er ook op dat verzoekende partij pas sinds 19 november 2023 in België verblijft terwijl haar familieleden hier reeds jarenlang verblijven. Verzoekende partij toont daarmee aldus zelf aan dat zij perfect in staat is om gedurende langere tijd gescheiden te leven van haar in België verblijvende familieleden. Verder wijst de verwerende partij erop dat de band met de kleinkinderen slechts normale affectieve banden betreft. Wat betreft de verwijzing naar haar Belgische echtgenoot stelt de verwerende partij nog vast dat deze reeds in 2013 overleden is en zij daarvoor al geen gezinseenheid meer vormden zodat verzoekende partij zich niet nuttig hierop kan beroepen.

Verzoekende partij, die blijft hameren op haar leeftijd en gezondheidstoestand, toont met haar subjectieve betoog desbetreffend niet op concrete wijze aan dat zij zich in een toestand bevindt waardoor zij mantelzorg behoeft of nog, zoals de verwerende partij niet kennelijk onredelijk motiveert, dat zij afhankelijk is van derden of hulp in het dagelijkse leven nodig heeft. Zoals de verwerende partij ook gedaan heeft, kan dienaangaande

genoegzaam verwezen worden naar de vaststellingen met betrekking tot het voorgelegde medisch attest. Haar blote betoog dat zij wel degelijk hulp nodig heeft bij doktersafspraken edm kan in het licht hiervan niet overtuigen, temeer de terechte vaststellingen van de verwerende partij dat verzoekende partij er ook perfect in slaagde om op zelfstandige wijze naar België te reizen. De Raad volgt de verwerende partij eveneens dat het loutere feit dat haar familie in 2023 geld heeft overgemaakt aan de verzoekende partij niet maakt dat daarmee aangetoond is dat er sprake is van een bijzondere vorm van afhankelijkheid (cfr. EHRM, 2003, *Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands*, nr. 31519/96; *Commission eur. D.H.*, no 14852/89, beslissing van 29 juni 1992, ongepubliceerd). Uit de bij de aanvraag gevoegde stukken blijkt immers slechts dat pas sinds 2023 (het jaar waarin verzoekende partij ook naar België is gekomen) gedurende acht maanden (van maart tot en met oktober 2023), variërende geldsommen werden gestort aan verzoekende partij, voor een bedrag variërend van 222 euro tot 496 euro in de maand voor de komst naar België. Uit deze stukken kan derhalve geenszins blijken dat de verzoekende partij werkelijk aangewezen was op deze ondersteuning door enig in België verblijvend familielid om in haar basisbehoeften te voorzien in Ecuador. Deze summieriëre stukken tonen slechts aan dat in enkele maanden voor de komst naar België geld werd overgemaakt aan verzoekende partij doch, zoals de verwerende partij correct opmerkt, kan daaruit niet blijken dat verzoekende partij in het herkomstland werkelijk afhankelijk was van enig familielid in België nu het slechts gaat om geldtransfers in het jaar 2023, niet blijkt dat het totale bedrag daarvan volstaat om een gans jaar in de basisbehoeften te voorzien en bovendien – en niet in het minst – blijkt dat verzoekende partij jarenlang in het herkomstland verbleven heeft zonder de steun van haar familie. Verzoekende partij maakt gelet op de feitelijke gegevens die haar zaak kenmerken niet aannemelijk dat zij zich in het herkomstland niet zou kunnen beredderen zonder de nabijheid van haar in België verblijvende familieleden. Bovendien wijst de Raad er nog op dat de familie in België, voor zover dit al nodig zou zijn, *quod non* gelet op de bespreking hoger, verzoekende partij ook financieel verder kan ondersteunen vanuit België. *In casu* ligt geen bijzondere band van afhankelijkheid met de familie in België voor waardoor kan gesproken worden van een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM (cfr. EHRM 18 november 2014, *Senchishak v. Finland*, nr. 5049/12).

Verzoekende partij betwist voorts niet op concrete wijze dat de banden die zij heeft met haar kleinkinderen slechts normale affectieve banden zijn die verwanten met elkaar onderhouden. De Raad benadrukt daarbij nog dat de voornaamste zorgfiguren van de kleinkinderen van verzoekende partij de ouders zijn. Een beschermenswaardig gezins- of familieleven tussen een minderjarige en een familielid dat niet zijn of haar ouder is, kan enkel worden aangenomen indien het gezins- of familielid de enige en feitelijke verzorger is van een minderjarig kind of een betekenisvolle rol speelt in het leven van het minderjarige kind en dit gezins- of familielid als vader- of moederfiguur fungeert (EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, *Marckx v. België*, par. 45; EHRM 9 juni 1998, nr. 22430/93, *Bronda v. Italië*, par. 51; EHRM 9 februari 1993, nr. 16580/90, *Boyle v. Verenigd Koninkrijk*). Verzoekende partij toont niet aan dat zij dergelijke rol vervult ten aanzien van de kleinkinderen.

Verzoekende partij betwist evenmin op concrete wijze de vaststellingen omtrent haar overleden echtgenoot.

De subjectieve overtuiging van de verzoekende partij dat zij wel degelijk afhankelijk is van haar in België verblijvende familie doet geen afbreuk aan de gegeven motivering in de eerste bestreden beslissing waaruit blijkt dat zij geen beschermenswaardig gezinsleven met deze familie heeft aangetoond.

2.11.4. Daarnaast wijst de Raad erop dat, voor zover toch een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekende partij en haar in België verblijvende familie zou moeten aangenomen worden, *quod non*, de verwerende partij er tevens op gewezen heeft dat “*De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.*”

Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voornamelijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van voormeld verdragsartikel oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene

verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven niet absoluut is en dat vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privé- en gezinsleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder dit verdragsartikel. Dergelijke elementen liggen *in casu* niet voor. Immers, het loutere feit dat de verzoekende partij inwoont bij haar in België verblijvende familie vormt geen buitengewone omstandigheid. De Raad herhaalt dat uit niks blijkt dat verzoekende partij zich niet (tijdelijk) op zelfstandige wijze zonder de aanwezigheid van haar in België verblijvende familie zou kunnen beredderen. Verzoekende partij was zich ook bewust van het feit dat zij illegaal op het grondgebied verbleef. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden waarin het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, *Nunez v. Norway*, 28 juni 2011, n° 55597/09, § 70; EHRM, *Butt v. Norway*, 4 december 2012, n° 47017/09, § 82). Dergelijke omstandigheden worden *in casu* niet aannemelijk gemaakt.

Het confronteren van de overheden van een gastland met een gezins- of privéleven als een *fait accompli* houdt niet in dat die overheden, als gevolg daarvan, verplicht zijn om de vreemdeling toe te laten zich te vestigen in het land (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 103). De Raad merkt op dat Staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 101).

2.11.5. Verzoekende partij kan met haar betoog niet overtuigen dat de eerste bestreden beslissing een inbreuk vormt op haar recht op gezinsleven. Zij maakt ook niet aannemelijk dat, voor zover zij toch gewag zou kunnen maken van een beschermenswaardig gezinsleven, *quod non*, *in casu* sprake is van buitengewone omstandigheden die ervoor zorgen dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen disproportioneel zou zijn ten opzichte van haar recht op gezinsleven.

2.12. Verzoekende partij betoogt voorts dat zij in België sociale relaties heeft in de zin van haar familie. Zij wijst wederom op de afhankelijkheid van haarzelf ten opzichte van deze familie als omgekeerd. Zij meent dat zij wel degelijk gewag kan maken van een beschermenswaardig privéleven in België.

2.13. Zoals blijkt uit de aanvraag heeft verzoekende partij wat betreft haar privéleven het volgende aangevoerd:

“Artikel 8 EVRM, recht op privéleven

Een (tijdelijke verwijdering) uit België zou, in de veronderstelling dat verzoekster zou kunnen terugkeren, een schending uitmaken van artikel 8 EVRM.

Het begrip 'privéleven' omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Deze relaties kunnen zelfs van zakelijke aard zijn. Dit begrip is bijgevolg veel ruimer dan het recht op een familie -en gezinsleven en vereist geen hechte band of intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardde inmiddels in tal van arresten dat het hebben van sociale of zakelijke contacten met anderen kan vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (E.H.R.M., 25 september 2001, P.G. en J.H. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, 24 april 1996, Boughanemi t. Frankrijk; E.H.R.M., 7 augustus 1996, Chorfi t. België, TVR 1997, nr. 3; E.H.R.M., 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland).

Volgens de auteur Paul De Hert is deze rechtspraak van het Europees Hof nog niet voldoende binnengedrongen in de Belgische rechtsorde (DE HERT P., "Vreemdelingen, artikel 8 EVRM en de Raad van State. De rechtspraak onder de loep", TVR 2002 N° 3.)

Het zou tot gevolg kunnen hebben dat relaties die bijvoorbeeld niet lang genoeg duren om met succes een beroep te kunnen doen op het recht op een gezinsleven, toch onder de toepassing van artikel 8 EVRM kunnen vallen omdat er al langer een relatie bestond tussen de betrokkenen maar dan zonder samenwonen (vb. via briefwisseling, internet, enz...).

Verzoekster is weduwe van een Belg.

Verzoekster verblijft hier nu bij haar enige dochter, van Belgische nationaliteit.

Ook al haar kleinkinderen en achterkleinkinderen wonen hier. Ze zijn hier allen geboren en hebben de Belgische nationaliteit of wettig verblijf.

Verzoekster wil bij haar familie blijven en dit is de enige procedure die ze kan volgen om de gezinshereniging te vragen. Een andere procedure bestaat niet in dit geval.

Verzoekster heeft voldoende middelen om hier verder te kunnen en zij heeft absoluut geen intenties om te leven op kosten van de Staat. Haar kinderen zorgen voor haar.

Verzoekster heeft hier een privéleven ontwikkeld dat alleszins dient beschermd te worden."

Dienaangaande heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden vijf getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2.13.1. Waar verzoekende partij verwijst naar haar familie in België en betoogt dat zij daarmee heeft aangetoond een beschermenswaardig privéleven in België te hebben, wijst de Raad erop dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van artikel 8 EVRM zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendig.

Zoals de verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen. Zoals immers blijkt uit het administratief dossier was verzoekende partij reeds ruim 73 jaar bij haar komst naar België in november 2023. Bovendien is zij nooit toegelaten tot lang verblijf, werkt zij niet en blijkt ook niet dat zij gewag kan maken van sterke professionele of sociale banden in België die haar verhinderen terug te keren naar het herkomstland. Zoals verwerende partij verder al gemotiveerd had, bleek verzoekende partij perfect in staat zonder de nabijheid van haar familie in het herkomstland te leven en zijn er geen elementen waaruit kan blijken dat de banden die zij heeft met haar familie in België verder gaan dat normale affectieve banden die verwanten met elkaar onderhouden. Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat haar sociale banden (inclusief de banden met haar in België verblijvende familie) van die aard zijn dat zij een terugkeer naar het herkomstland verhinderen. Nergens uit de door de verzoekende partij aan de aanvraag gevoegde stukken blijkt dat zij in België diepgaande sociale of economische banden heeft ontwikkeld derwijze dat gewag zou kunnen gemaakt worden van een beschermenswaardig privéleven in België.

Haar verwijzing naar rechtspraak van de Raad kan niet anderszins doen besluiten. Naast het feit dat deze rechtspraak geen precedentswerking kent, maakt verzoekende partij evenmin aannemelijk dat de feitelijkheden die aanleiding hebben gegeven tot deze rechtspraak hetzelfde zijn als de feitelijkheden die haar zaak kenmerken;

Ten overvloede wijst de Raad erop dat voor zover de verzoekende partij toch gewag zou kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven, *quod non*, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is en dat vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen *in casu* niet voor. Immers het loutere feit dat verzoekende partij is gaan inwonen bij haar in België verblijvende familie zijn geen buitengewone omstandigheden. Verzoekende partij was zich terdege bewust van het feit dat zij na het verlopen van haar aankomstverklaring (geldig van 19 november 2023 tot 16 februari 2024) illegaal op het grondgebied verbleef. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, *Nunez v. Norway*, 28 juni 2011, n° 55597/09, § 70; EHRM, *Butt v. Norway*, 4 december 2012, n° 47017/09, § 82). Dergelijke omstandigheden worden *in casu* niet aannemelijk gemaakt. De Raad verwijst volledigheidshalve naar zijn bespreking *supra*. Uit niks kan blijken dat verzoekende partij verhinderd is terug te keren naar het herkomstland zonder haar in België verblijvende familie.

2.13.2. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook wat betreft het aangehaalde privéleven niet aannemelijk gemaakt.

2.14. Verzoekende partij is het tenslotte oneens met de beoordeling inzake artikel 3 EVRM. Zij wijst erop dat zij wel degelijk een begin van bewijs heeft voorgelegd, met name het medisch attest.

2.15. In de aanvraag had verzoekende partij het volgende aangevoerd:

“Artikel 3 EVRM.

Verzoekster lijdt aan hypertensie, zoals hierboven uiteengezet.

In België heeft verzoekster de mogelijkheid de problematiek te laten onderzoeken en kunnen specialisten haar opvolgen en begeleiden.

Ecuador biedt minder waarborgen op medisch vlak, vermits verzoekster geen inkomsten heeft (pensioenleeftijd) daar en er geen sociaal zekerheidsstelsel bestaat.

Verzoekster heeft bovendien haar familie nodig om haar naar dokters te brengen, medicatie te kopen enz.”

De verwerende partij motiveert dienaangaande als volgt in de eerste bestreden beslissing:

“Waar verzoeker omwille van deze medische problematiek een schending van artikel 3 van het EVRM meent te ontwaren, wijzen we er op dat het EHRM in medische aangelegenheden heeft geoordeeld dat een verwijdering in “zeer uitzonderlijke omstandigheden”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling aan een ongeneeslijke ziekte lijdt, dat zijn levenseinde nabij is en dat er geen garantie is dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie heeft die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of enige andere vorm van morele of sociale steun krijgt, strijdig kan zijn met artikel 3 van het EVRM (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. v. het Verenigd Koninkrijk). In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Toch specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, waarin een overlijden imminent is, er ook nog “andere uitzonderlijke gevallen” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk). Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verrijkt dat onder “andere uitzonderlijke gevallen” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België). Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat haar medische problematiek onder “andere uitzonderlijke gevallen” valt. Er wordt niet concreet aangetoond dat het indienen van de aanvraag bij de bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van haar gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting tot gevolg zou hebben (RVV, arrest

nr 261832 van 07.10.2021). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

2.16. Zoals duidelijk blijkt heeft verzoekende partij aangevoerd dat haar medische problematiek bij een terugkeer naar het herkomstland een schending oplevert van artikel 3 EVRM.

De Raad wijst er evenwel op dat, zoals de verwerende partij ook correct motiveert, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, *N./ Verenigd Koninkrijk*). Het begrip “*uitzonderlijke gevallen*” werd nader omschreven in de zaak *Paposhvili / België* (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: “183. *The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.* » (Het Hof oordeelt dat onder ‘*andere zeer uitzonderlijke gevallen*’ zoals bedoeld in de zaak *N v. Verenigd Koninkrijk* die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dienen begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.)

In casu toont de verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan, dit temeer in het licht van de vaststellingen omtrent het voorgelegde medisch attest en zoals *supra* reeds besproken. Verzoekende partij leidt zaken af uit dit medisch attest die er evenwel niet in terug te vinden zijn. Zoals de verwerende partij aldus op goede gronden motiveert “*wordt niet concreet aangetoond dat het indienen van de aanvraag bij de bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van haar gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting tot gevolg zou hebben.*” en zij aldus geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde.

2.17. Het eerste middel – gericht tegen de eerste bestreden beslissing – is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

2.18. Verzoekende partij zet een tweede middel – gericht tegen de tweede bestreden beslissing – als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Tweede middel: schending van artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, schending van artikel 41 van het Handvest, schending van artikel 3 EVRM

(bijlage 13)

-De tweede bestreden beslissing bepaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

“Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

-Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.

Art. 74/13 VW. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG:

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie – en gezinsleven;*

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement.”

-Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleeden. ...”

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurispr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Er werd in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met het gezinsleven, de ziekteproblematiek en afhankelijkheid van de verzoekster.

Door een verkeerde interpretatie van enkele argumenten van de verzoekster aangehaald in de aanvraag 9bis VW zoals onder het eerste middel uiteengezet en het gebrek aan een correcte motivatie hieromtrent in de eerste bestreden beslissing worden artikelen 74/13 VW, 3 en 8 EVRM, het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel geschonden.

Wanneer verzoekster gehoord zou zijn geweest had zij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden.

Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat hiermee rekening werd gehouden, zodat een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikelen 3 en 8 EVRM voorligt.

Gelet op dit alles is er sprake van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikelen 3 en 8 EVRM. De bestreden beslissing maakt tevens een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit.”

2.19. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.20. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.21. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.22. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 11 december 2014, *Boudjlida*, C- 249/13; HvJ 5 november 2014, *Mukaburega*, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, *Ys e.a.*, C-141/12 en C- 372/12).

De Raad wijst er ook nog op dat indien een vreemdeling zijn standpunt naar voren heeft kunnen brengen in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze nogmaals gehoord worden alvorens een verwijderingsmaatregel wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van de verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, c-166/13, *Mukarubega*, pt. 60).

2.23. De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Verzoekende partij betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig visum. In dat geval moet de verwerende partij in beginsel overgaan tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en meent dat haar hoorrecht werd geschonden omdat er geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven, ziekteproblematiek en afhankelijkheid. Zij wijst erop dat deze argumenten verkeerd beoordeeld werden zoals blijkt uit de uiteenzetting in haar eerste middel. Indien zij gehoord was geweest, had zij dit kunnen aankaarten.

2.24. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt voorts de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

2.25. Zoals blijkt uit lezing van de motieven van de tweede bestreden beslissing heeft de verwerende partij de elementen waarvan sprake in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in overweging genomen en daaromtrent als volgt vastgesteld:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Betrokkene beroept zich op medische elementen, ter staving waarvan zij één attest dd. 26.04.2024 voorlegt. Echter, uit dit attest blijkt niet dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen zou worden afgeraden. Evenmin blijkt uit dit attest enige nood aan mantelzorg.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Verzoekende partij betwist niet dat zij geen minderjarige kinderen heeft. Verder blijkt uit de bespreking *supra* van het eerste middel dat zij niet heeft aangetoond dat zij een beschermingswaardig gezinsleven heeft in België, en dat, voor zover er toch sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven *quod non*, dit gezinsleven een terugkeer naar het herkomstland in de weg staat. Voorts is eveneens gebleken dat haar gezondheidstoestand evenmin een terugkeer naar het herkomstland in de weg staat.

Verzoekende partij – die slechts verwijst naar haar uiteenzetting van het eerste middel en waarvan al genoegzaam gebleken is dat dit betoog niet kan aangenomen worden – toont niet aan dat – indien zij was gehoord geweest voor het treffen van de tweede bestreden beslissing – zij nog elementen had kunnen aanvoeren die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming.

2.26. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk. Het tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER